

[Finansministeren.]

henvise til, hvad hr. Hilmar Baunsgaard sagde i en TV-diskussion den 14. maj 1966, og vil gerne citere, hvad der blev sagt. Hr. Hilmar Baunsgaard sagde dengang, og det var altså efter sammenbruddet af skatteforhandlingerne:

„Jeg må allerførst sige, at hvis det, som i dag synes at tegne sig som det mest sandsynlige, at forhandlingerne ender med et forlis, så er der grund til at understrege, at det er jo ikke, fordi vi ikke har kunnet komme igennem de saglige, tekniske problemer. For det er jo i og for sig det tragiske ved situationen, at dem — det må vi alle erkende — er vi kommet igennem. Hvad det saglige behov angår, var vi dækket så langt, at vi kunne skride til handling. Det, der altså i virkeligheden mangler, det er politisk format, hvis vi nu forliser. Og så er det klart, at hvis man får konstateret det, så foreligger der en ny politisk situation.“

Det var, hvad hr. Hilmar Baunsgaard sagde i maj måned 1966, og derfor forekommer det mig højst besynderligt, at hr. Hilmar Baunsgaard i dag kan stå her og næsten remse op i punkter, hvor vanskeligt det vil være at få denne reform gennemført til den 1. juli. Jeg mindes da også de forhandlinger, jeg var med i som økonomiminister, hvor man sad og regnede med, at momsens skulle igennem en 1. juli, måske en 1. oktober, hvis det trak lidt ud. Det gjorde vi jo også sidste forår, da gik køreplanen på, at det, vi eventuelt blev enige om, skulle i gang den 1. juli — muligvis den 1. oktober, vi havde den betænkelighed. Nu er vi i gang med tredje omgang, hvor regeringen har ment, at disse spørgsmål var så gennembrøftet, at der i hvert fald ikke skulle være tekniske eller saglige problemer, som forhindrede os i at gennemføre momsens fra 1. juli, og så møder man på ny — og denne gang altså også fra hr. Hilmar Baunsgaard og hans parti — med meget store indvendinger imod at gå i gang den 1. juli.

Jeg må sige, at det skuffer mig, det skuffer mig ud fra et rent sagligt synspunkt, og det skuffer mig naturligvis også ud fra et politisk. Jeg mener nemlig, situationen er den, at man kan ikke blive ved med at

trække skattereformerne i langdrag. Det er jo forhalingstaktikken, der dukker op igen. Regeringen sagde før valget: vi vil gerne forhandle; det har vi også sagt efter valget. Vi vil gerne forhandle, men vi vil ikke være med til en yderlige forhaling, vi vil ikke være med til forhalingstaktik. Disse problemer har stort set været gennemdrøftet.

Det er ikke, fordi regeringen ikke ønsker at fremlægge de problemer, der skal med i en samlet drøftelse — vi har som sagt drøftet merværdiafgift; kildeskat har også været drøftet i udvalgene, og der kan godt være nogle tekniske problemer — og det er heller ikke, fordi vi ikke vil fremlægge det materiale, der skal til for at vurdere, hvorledes skatterne skal fordeles over de forskellige indkomststrin osv. Vi har helt klart sagt, at det vil vi gerne.

Jeg lyttede med interesse til den fjernsynsendelse, der var i lørdags, og særlig glædede det mig, at de tre debattører var rørende enige om at bede regeringen om at gøre det, som jeg dagen i forvejen, nemlig om fredagen ved udskrivningslovsforslagets fremsættelse, havde sagt her i folketinget at jeg gerne ville gøre. Jeg sagde nemlig, at det ikke er muligt allerede nu i enkeltheder at fastlægge de skatteskalaer, der skal gælde over reformens 3 år, idet vi, som jeg sagde, på indeværende tidspunkt hverken kender indtægtsgrundlaget for de enkelte år eller de kommende udgifter i disse år. Derimod kan vi drøfte, sagde jeg i min fremsættelsestale, hvorledes indkomstbeskatningen i de kommende år skal fordeles på indkomster af forskellig størrelse, eller med andre ord, hvorledes progressionen i indkomstbeskatningen skal udformes. Og det var netop det, som hr. Poul Møller og hr. Henry Christensen og hr. Hilmar Baunsgaard i fjernsynet var rørende enige om: at dette skulle man tvinge regeringen til at komme frem med. Jeg har hele tiden været indstillet på, at vi skulle komme med noget sådant; det er også sagt heroppefra i dag, at det må være en selvfølge, og det er jeg da helt enig i. Det er nemlig en selvfølge. Man kan ikke forvente, at partierne skulle kunne tage stilling til en skattereform af det format, der her er tale om, uden at kende alt, hvad der er vigtigt. Man kan have